

SAGA CELOR CINCI TĂRÂMURI

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Corectură: Mihaela Cosma
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LARWOOD, KIERAN

Saga celor Cinci Tărâmurii / Kieran Larwood ; il. de David Wyatt ; trad. din lb. engleză de Viorel Zaicu. – Pitești : Paralela 45, 2019-
vol.

ISBN 978-973-47-2991-3

Cartea 2 : Secretul Scorbunii Întunecate. – 2019. - ISBN 978-973-47-3070-4

I. Wyatt, David (il.)

II. Zaicu, Viorel (trad.)

821.111

The Gift of Dark Hollow (The Five Realms #2)
Kieran Larwood

Text © Kieran Larwood, 2017

Interior and cover illustrations © David Wyatt, 2017

First published in the United Kingdom in 2016 by Faber & Faber Limited

All rights reserved

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

SAGA CELOR CINCI TĂRÂMURI

CARTEA A DOUA

Secretul

SCORBURII ÎNTUNECATE

KIERAN LARWOOD

ILUSTRĂȚII DE DAVID WYATT

Traducere din limba engleză de
Viorel Zaicu

Editura Paralela 45

CUPRINS

Prolog	9
Capitolul Unu. Cucu!.....	13
Capitolul Doi. Tuneluri.....	23
Capitolul Trei. Umbră cel blestemat.....	45
Capitolul Patru. Săltărețul Lunii.....	59
Capitolul Cinci. Consiliul de război	77
Interludiu	96
Capitolul Șase. Surpriza.....	103
Capitolul Șapte. Asasina	129
Interludiu	150
Capitolul Opt. Dansul	159
Capitolul Nouă. Crucea Mărului	182
Capitolul Zece. Insula Străbunilor	207
Capitolul Unsprezece. Cavoul	219
Capitolul Doisprezece. Fier și ghimpi.....	236
Interludiu	258
Capitolul Treisprezece. Acasă.....	272
Capitolul Paisprezece. Ucigașele de Țapli.....	288
Capitolul Cincisprezece. Marele Bard.....	301

PROLOG

Încă îi mai visează uneori. Are coșmaruri care îl țin cu ochii larg deschiși și respirația tăiată. Frici vechi de șaizeci de ani îi curg din nou prin vine.

Ciudat, totuși, niciodată nu sunt Haplîi înșiși – acei monștri clăntănitori de fier și carne, cu ochi goi și roșii. Toată lumea ar crede că ei îi bântuie bătrânețea.

Nu. Somnul lui e tulburat de corbi. Stupidele slujitoare ale Haplîilor. Niște păsări simple transformate în chestii zimțate și fâlfâitoare, cu cioc ca o lamă și pene din fier contorsionat.

Le vede adunându-se pe cerul negru: stoluri întregi dau roată, formând o masă de metal scârțâitor. Croncăne

CAPITOLUL UNU

Cucu!

Colonia Ciulini încă mai doarme când bardul iese din camera lui în vârful picioarelor, cu mintea încă vibrând după visul cu corbi. Tresare la fiecare scârțâit imaginar al aripilor de fier.

Vizuina principală e goală, cu excepția unei siluete: un iepure leneș care sforăie prăvălit cu capul pe masă. În față are un ulcior gol și o băltoacă de salivă. Focul mocnește în tăcere, aruncând peste tot o strălucire portocalie. Bardul traversează tăcut încăperea. Își pune mantaua și se îndreaptă către tunelul vântos de la intrare.

La poartă obișnuitul paznic uriaș și enervant doarme în post. Are clăbuci de salivă la gură și visul îi face urechile să zvâcnească. Bardul își spune că ar trebui să-i raporteze asta Căpitanului Hubert, trece pe lângă paznic și deschide una dintre porțile de stejar, doar atât cât să se poată strecura afară.

Sunt clipele dinaintea răsăritului. Cerul tot mai luminos se ȳtește printre ramurile golașe ale copacilor. Zăpada aproape a dispărut, iar din loc în loc bardul vede cum un ghiocel ori o narcisă curajoasă ȳncearcă să scoată capul din pământul ȳnghețat ca să salute primăvara care se apropie. Pornește pe cărarea dintre copaci spre marginea pădurii, de unde poate vedea Dealurile Zimțate. Se ȳntind până în zare, la răsărit. Peste vale s-a ȳntins o pătură de ceață, iar linia creștelor arată ca un șarpe uriaș care ȳnaintează unduindu-se ȳntr-o mare de păclă palidă.

Bardul se oprește și privește în jur, inspirând aromele anotimpului proaspăt. ȳn curând, frunze chircite o să răsară pe toate ramurile din jur, alungând iarna cu culorile lor vii.

E timpul s-o iau din loc, se gândește el. Nu se ȳntâmplă prea des să rămână trei luni ȳn același loc (există și

motive pentru care nu e în siguranță dacă face asta), dar nici să își vadă fratele mai mare.

Podkin. Bardul suspină. Mare păcat că îl părăsește. Pentru toți ceilalți iepuri din colonie nu e decât un alt bătrân cu barba lungă. Un războinic pensionar care stă în fiecare seară într-un colț al vizuinii principale, moțând ori jucând Laba Vulpilor cu ceilalți veterani. Dacă ar ști ei...

Undeva în spatele lui pocnește o crenguță. Bardul își curmă visarea. Se aude tupăitul unor lăbuțe și un foșnet când cineva se ascunde după un tufiș.

— Poți să ieși de-acolo, spune bardul. Te furișezi la fel de bine ca un bursuc obez cu o buturugă în spinare.

Tufișul foșnește din nou și apare o siluetă micuță, cu urechi enorme și pleoștite și blana plină de pete maronii. E unul dintre fiii căpitanului – micuțul care ascultă captivat în fiecare seară poveștile bardului, intervenind cu observații sclipitoare și întrebări grele. Bardul îi spune „iepurașul isteț“, chiar și după ce a aflat că îl cheamă Rue.

— Scuze, domnule, zice Rue, cu ochii în pământ. Nu iscodeam. Numai că...

— Te furișai după mine ca să vezi ce fac? Cred că asta e *însăși definiția* iscoditului.

— Da, domnule. Îmi cer scuze.

Iepurașul arată de parc-ar fi gata să izbucnească în plâns. De sute de ori a pomenit de faptul că vrea să ajungă bard, iar acum se gândește probabil că toate șansele lui s-au dus. Bardul îl tratează cu blândețe.

— Pe mustăți, nu făceam nimic demn de aflat. Ce aș vrea să știi e cum ai reușit să mă descoperi la ora asta. Nu ar trebui să fii sub pătură, în vizuina ta?

— N-am putut să dorm. Suntem șase frați în pat și toți sforăie așa de tare că rămân treaz. Eram sub una dintre mesele din vizuina principală, exersam niște povești. Și te-am văzut trecând. M-am gândit că poate faci ceva... ce fac barzii. Așa că m-am luat după tine. Chiar aș vrea să devin bard, domnule!

— Mi-ai mai spus. De vreo jumătate de milion de ori. Și nu-mi mai spune „domnule“! Nu sunt nici căpitan, nici cavaler. Nu-s decât un povestitor bătrân și obosit.

Bardul își netezește barba, întrebându-se cât de mult ar trebui să îl încurajeze pe iepuraș. Dacă e îngrozitor la povestit, conversația lor o să fie foarte ciudată. Dar dacă nu e? Toți barzii au datoria să îi pregătească pe începătorii care au potențial. În sarcina cui o să cadă pregătirea

micuțului? *Nu în a mea, desigur*, se gândește bardul. *Nu acum, în situația asta...*

Bardul observă că Rue îl privește în continuare cli-pind curios, cu un licăr de speranță în ochi. Se duce la un copac căzut și se așază confortabil printre mușchi și ciuperci. Rue îl urmează. Imenșii lui ochi căprui sorb fi-ecare mișcare a bardului. Câteva clipe se uită lung unul la celălalt. Apoi bardul dă din cap.

— Prea bine, micuțule. Hai să vedem ce știi. Îmi spui o poveste?

— O poveste? Aici? Acum?

Urechile lui Rue încep să tremure. Nu și-a imaginat niciodată cum ar fi să povestească ceva cuiva, și cu atât mai puțin bardului.

— Da, dă-i drumul... zice bardul cu ochi scânteietori. Povestea celor Douăsprezece Daruri ar fi tocmai bună. M-ai auzit spunând-o de cel puțin cinci ori în iarna asta.

Rue înghite în sec. Trage aer adânc în piept. Scormonește în minte după poveste și începe să o depene.

— Ei bine, a fost odată, demult, nu? Adică acum multă, *multă* vreme. Pe când lumea era nouă și amintirile nici nu începuseră.